

at der skal ansættes en Kasserer ved hver af Stiftsøvrighederne. Der er et gammelt Ord af Struensee, der lyder: „Alles in einen Topf“, at der altsaa er noget økonomisk i dette at samle alt i een Kasse. Hvorfor skal vi egentlig have 7 Kasser, hvorfor skulde vi ikke samle det paa eet Sted? Nu kommer efterhaanden alle de Penge ind, og vi begynder at sælge Præstegaardsjorderne, og saa vil disse Midler jo blive ret store. Var det da ikke heldigt at faa dem forvaltede fra eet Sted?

I øvrigt vil jeg sige, at jeg, ligesom andre ærede Medlemmer, vil anbefale dette Lovforslag.

Holstein-Holsteinborg: Det er jo et Faktum, at Præstestanden i Almindelighed ønsker at faa en Omordning af sine Lønningsforhold og imodser en Lønningslov med Længsel, og jeg har ogsaa forstaaet den højtærede Minister saaledes, at naar han talte om, at han ønskede, at dette Lovforslag skulde nyde hurtig Fremme, var det ikke paa nogen Maade, fordi han ønskede, at det skulde behandles overfladisk i dette Ting, men det var netop af Hensyn til Præstestandens Ønsker og Tarv. Og jeg kan forstaa, at Præstestanden ser saaledes paa det. Thi hvad man end vil mene om de forskellige Lønsatser i de forskellige Klasser, saa har Lovforslaget i alt Fald den store Fordel, at for Fremtiden vil en Præst, der søger et Embede, i Forvejen være klar over, hvad han i økonomisk Henseende gaar ind til. Man kunde dertil sige: Ja, det kan han jo ogsaa nu. Men Faktum er, at adskillige og ikke blot unge, men ogsaa ældre, som har søgt Embede, har mange Gange ikke ret forstaaet at rede ud, hverledes deres økonomiske Forhold i det paagældende Embede egentlig vilde blive, og tidt har følt sig bittert skuffede. Det er en Hovedfordel ved dette Lovforslag, at det vil man nu i Fremtiden kunne undgaa.

Jeg hører til dem, der meget vil anbefale, at Ancienneteten kunde regnes allerede fra det 25de Aar. Det er allerede blevet fremdraget af et Par af Talerne her i Tinget, og jeg skal blot tilføje, at Grunden til, at man har udsat det 3 Aar, til det 28de Aar, er i Virkeligheden bortfaldet ved de Bestemmelser, som findes i det Afsnit, der omhandler dette Spørgsmaal. Jeg har opfattet det saaledes, at dermed er i Virkeligheden Nødvendigheden for at bibeholde det faldet bort. Og for mig staar det i alt Fald saaledes, at naar man ved, at en Mand med det 25de Aar

kan faa Stilling i Danmark som Sognepræst — det er jo sket mere end en Gang —, er der noget underligt i, at hans Anciennetet ikke skulde regnes fra samme Tid, selv om Hensigten med at udskyde den de tre Aar fra Begyndelsen af i Virkeligheden har været god. Jeg tror ikke, at det i Længden kan fastholdes eller anbefales.

Der er blevet sagt om dette Forslag, at det ogsaa vilde medføre det Gode, at nu kunde Præsterne være saa temmelig sikre paa at kunne blive forflyttede; Vanskelighederne ved Forflyttelse vilde for en stor Del være faldet bort. Ja, i sin store Helhed gælder det maaske. Jeg tror dog, at der er somme Præster, for hvem det ikke vil gælde; jeg tænker herved særlig paa dem, jeg vil betegne som ældre Præster, der harsiddet allerede en lang Aarrække i det samme Embede. Jeg tænker mig f. Eks. en ældre Præst, der har siddet i anden Lønningsklasse i en lang Aarrække, og hvem det derefter gaar saaledes, at han føler: Nu kan Beboerne i det Sogn mig egentlig udenad; jeg synes, at min Tid her burde være omme. Han ønsker at blive forflyttet, han føler ogsaa, at han ved at komme hen et andet Sted og pløje ny Jord kunde gøre bedre Fyldest. Han trænger til det for sit eget aandelige Vedkommende og har en Følelse af, at Beboerne i det Sogn, hvor han er, hans gamle Menighed, ogsaa kunde trænge til at høre en ny Røst, at faa en ny Mand til at virke i Menigheden. Men det vil da mere end een Gang vise sig, at en saadan ældre Præst, som har siddet længe paa det samme Sted, vil have svært ved at blive indstillet, saadanne Præster vil meget ofte blive forbigaaede. Der er i vor Tid en vis Lyst — det er maaske Tegn paa en vis Friskhed i vor Tid — til netop at trække de unge frem. Jeg tror, det vil gaa adskillige ældre Præster paa den Maade, jeg her har sagt. Jeg vil blot henkaste den Tanke, at man maaske kunde modarbejde denne Vanskelighed derved, at Lønningen for nogle af de residerende Kapellanier, som besættes af administrativ Vej, uden Menighedens Indstilling, i nogen Grad forhøjedes, at disse Embeder droges op i en højere Klasse, om jeg maa bruge det Udtryk, saaledes at der for Administrationen kunde være en Mulighed for at komme saadanne Præster, som virkelig af gode Grunde ønskede at blive forflyttede, til Hjælp. De blev saa ganske vist residerende Kapellaner, men de kunde altsaa dog blive forflyttede, ved Administratio-